

พลัง
ครอบ

ปฐมาจารย์

เวทย์
สูง
อภี

เนื้อหา : สัตว์

พลิกชะตา ปริญญาจารย์หลานชื่ออิน เล่ม 7

เขียน	สี่สหาย
บรรณาธิการ	CherryPump
ไทโป	โยลันดา
วาดปก	นักวาดปลาตุกฟู
ช่องทางติดต่อ	FB: OceanBooks

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรยหลัก

เมื่อต้องถูกตราหน้าว่าเป็นหมอมีเก้ แถมยังจบชีวิตลงด้วยลูกกระสุนของศัตรูอย่างอนาถ... 'หลานซื่ออิน' ไม่เคยคิดเลยว่าสวรรค์จะมอบโอกาสให้เธอกลับมามีชีวิตอีกครั้งในวัยสิบเก้าปี พร้อมพรสวรรค์ที่เคยหลับใหลได้ตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์

การกลับมาครั้งนี้... เพื่อไขปริศนาคำสาปที่ล่มสลายของตระกูล เพื่อล้างแค้นศัตรูคู่อาฆาต และเพื่อปกป้องสายเลือดที่เหลือรอด ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลก ส่งวิญญาณหนุ่มปริศนาผู้มองดูก็รู้ว่าไม่ธรรมดา มาผูกพันไว้ข้างกาย นำพาเธอไปสู่ปริศนาที่ยิ่งใหญ่และอันตรายเกินกว่าจะจินตนาการได้

ภายใต้อันตรายรอบด้านและเงาของศัตรูที่มองไม่เห็น เธอจะสามารถพลิกชะตาและปกป้องทุกสิ่งได้หรือไม่ หรือว่ามันจะจบลงด้วยความตายเช่นเดิม?

ตอนที่ 171. เบาะแสโรงงิ้ว

คำว่าโรงงิ้วกู่ยวี่ไถ่เหมือนระเบิดที่ถูกโยนลงกลางห้อง ทุกคนในห้องพากันหุ้ผึ้งทันที ลู่เสียนติดตัวลูกนั่งตัวตรงแม้จะเจ็บแผล

“คุณรู้อะไรมา” ลู่เสียนถามเสียงเข้ม

หวังเจียเหวินในจอกดูเล็กเล็กน้อยเมื่อเจอรังสีอำมหิตของท่านประธาน แต่ก็รีบเล่า

(คือ... ในบอร์ดลับของนักสะสมของเก่าที่ผมสิงอยู่ มีคนปล่อยข่าวว่า ในคืนวัน ‘เทศกาลส่งเสือกันหนาว’¹ ที่จะถึงนี้ โรงงิ้วกู่ยวี่ไถ่จะเปิดการแสดงรอบพิเศษที่หาดูได้ยากที่สุดในรอบร้อยปี เรียกว่า ‘งิ้วส่งวิญญาณ’ ครับ)

(เขาบอกว่า ใครที่มี ‘บัตรผ่าน’ จะสามารถเข้าไปชมการแสดง และขอพรวิเศษจากเจ้าของโรงงิ้วได้หนึ่งข้อ)

“บัตรผ่าน?” หลานซืออินหยิบเหรียญสี่ตำบับโต้ขึ้นมา

¹ เทศกาลส่งเสือกันหนาว (Han Yi Jie / Shiyi Chao) : คือเทศกาลดั้งเดิมของจีนที่จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงบรรพบุรุษและญาติผู้ล่วงลับ โดยจะตรงกับวันที่ 1 เดือน 10 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน ซึ่งมักจะตกอยู่ในช่วง เดือนพฤศจิกายน ของปฏิทินสากล

โชว์หน้ากล้อง

“หมายถึงไอ้นี้เหรอ?”

หวังเจียเหวินเพ่งมองเหรียญนั้นผ่านจอ แล้วตาโต

(ใช่ครับ นั่นแหละครับ ‘เหรียญหน้ากากทมิฬ’) เขาอุทาน
ด้วยความตื่นเต้น

(คุณซื้ออินมีมันไต้ยังไงครับเนี่ย นี่มันของแรร์ไอเทมระดับ
ตำนานเลยนะครับ)

“ช่างเรื่องที่มาเถอะค่ะ” หลานซื้ออินตัดบท

“ประเด็นคือมีเหรียญนี้แล้วจะเข้าไต้ยังงัย? เดินดุ่ม ๆ เข้า
ไปเลยหรือคะ?”

(ไม่ได้ครับ) หวังเจียเหวินรีบส่ายหน้า

(การจะใช้เหรียญนี้ได้ ต้องมี ‘รหัสผ่าน’ และ ‘เครื่องแต่ง
กาย’ ที่ถูกต้องด้วยครับ ไม่อย่างนั้นประตูจะไม่เปิด หรือเปลอ ๆ
อาจจะโดนผีเฝ้าประตูจับกิน)

“รหัสผ่าน?” ไปเซเวียเดินเข้ามาใกล้กล้อง

“คุณรู้รหัสไหมครับคุณหวัง?”

(เอ่อ... ตอนนี้อย่างไรครับ) หวังเจียเหวินเกาหัวอย่างจนใจ

(ข้อมูลในบอร์ดมันบอกแค่นี้ แต่... ผมรู้จัก ‘พ่อค้าข้าว’ ใน

ตลาดมืดคนหนึ่ง ที่น่าจะรู้เรื่องนี้ดี เขาชอบสะสมข้อมูลเกี่ยวกับ
ตระกูลฮุน... ผมกำลังพยายามติดต่อเขาอยู่ครับ)

“ไปสืบมา” ลู่เสียนออกคำสั่งทันทีด้วยเสียงเฉียบขาด

“เท่าไรก็จ่าย ฉันให้ไม่อัน ขอแค่ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง”

(ครับท่านประธานลู่ ผมจะรีบจัดการให้ทันทีเลยครับ)

หวังเจียเหวินรับคำสั่งแข็งขัน

(อ้อ... อีกเรื่องครับ พ่อค้าชาวคนนี้เขาค่อนข้างอินดี เขาไม่
รับเงินโอน แต่เขาชอบ ‘ของแลกเปลี่ยน’ แปลก ๆ)

“ของแลกเปลี่ยน?”

(ครับ อย่างเช่น ขนของสัตว์วิญญูญาณ หรือเลือดพรหมจรรย์
อะไรเทือกนั้นแหละครับ)

ชีวิตที่ลอยฟุ้งอยู่ สะดุ้งโหยง รีบเอามือปิดกั้นตัวเอง
“เฮ้ย! อย่ามองท่านเต่าแบบนั้นนะ ขนข้าไม่ได้มีไว้ขายนะโว้ย ข้า
เป็นเต่า ไม่มีขน ไปเอาขนไ้หมาป่าสองตัวของไ้หน้าหล่อนุ่น
ไป”

หลานซืออินกลอกตา “เอาเถอะ เรื่องนั้นเดี๋ยวก่อนว่ากัน
คุณหวัง จูจิง ฉันฝากด้วยนะคะ ได้เรื่องยังไงรีบติดต่อมาทันที”

(ไว้ใจได้เลยเพื่อนรัก ฉันจะเค้นคอพีแวนนี่ให้ทำงานถวาย

หัวเลย) จูจึงทำท่าตะเบ๊ะ ก่อนจะวางสายไป

หน้าจอตบลง ห้องกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง แต่คราวนี้...
เป็นความเงียบที่เจอไปด้วยความหวังและทิศทางที่ชัดเจนขึ้น

“จิวส่งวิญญาณ วันเทศกาลส่งเสียกันหนาว” หลานชื่ออิน
พิมพ์

“เรามีเวลาเตรียมตัวแค่เดือนเดียว จากปฏิทิน จิวส่ง
วิญญาณจะแสดงในวันที่ 20 พฤศจิกายน วันนีวันที่ 15 ตุลาคม”

“อย่างน้อยเราก็คงรู้แล้วว่าต้องหาอะไร” ลูเลียนเอนหลังพิง
หมอน สีหน้าดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“เหลือแค่วิธีที่จะทำให้ฉันไปกับเธอได้”

“อย่าเพิ่งดีใจไป” ชิวชิวลอยมาตรงหน้าลูเลียน ทำหน้า
กวนประสาท

“ต่อให้หาทางเข้าได้ แต่นายก็ยังตัวเปล่าเปล่าเปลือยอยู่นะ
ท่านประธาน ไม่มีเกราะ ไม่มีพลัง เดินเข้าไปก็เหมือนหมูเดินเข้า
โรงเชือด ถ้าตาแก่กวงอีหาวิธีสร้างเกราะไม่ได้ นายก็นอนพักฟื้น
อยู่ที่บ้านเถอะ”

ลูเลียนหันตามองเจ้าเต่าปากดี “อยากเป็นซุบเต่าไหม”

“ว้าก! เจ้านายช่วยด้วย”

หลานซื้ออินสายหน้ายิ้ม ๆ มองความวุ่นวายเล็ก ๆ นี้ด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลายขึ้น อย่างน้อยพวกเขาก็ยังมีทีม และยังมีหนทาง แม้จะริบหรี่ แต่ก็ยังดีกว่าความมืดมิด

“รอผู้เฒ่ากวางอีกก่อน” เธอกล่าวสรุป “ถ้าตำรานั้นมีวิธีจริง ๆ เราก็พร้อมลุย”

ทุกคนต่างเฝ้ารอ... รอคอยบุญแจกดอกสำคัญที่จะไขประตูสู่ความเป็นไปได้ ในการพาลู่เลื่อนไปสู่สนามรบครั้งต่อไป

ณ ดินแดนรกร้างอันห่างไกล ท่ามกลางหุบเขาที่ถูกปกคลุมด้วยหมอกพิษตลอดทั้งปี คฤหาสน์โบราณทรงจีนขนาดใหญ่ตั้งโดดเด่นอยู่อย่างโดดเดี่ยว มันคือฐานที่มั่นลับของตระกูลขุนสถานที่ซึ่งแสงอาทิตย์ส่องไม่ถึง และเสียงนกร้องไม่เคยย่างกราย

ลึกลงไปในดินของคฤหาสน์ ในห้องโถงลับที่กว้างใหญ่ บรรยากาศภายในมืดมิดและเย็นยะเยือก มีเพียงแสงสลัวจากเปลวไฟสีเขียวมรกตที่ลุกโชนอยู่ในกระถางคบเพลิงรูปหัวกะโหลกคอยให้แสงสว่าง กลิ่นคาวเลือดและกลิ่นอายความตายลอยคลุ้งอยู่ในอากาศจนน่าสะอิดสะเอียน

ตรงกลางห้องโถง มีบัลลังก์ขนาดใหญ่ที่สร้างขึ้นจากโครงกระดูกมนุษย์นับพันชิ้นตั้งอยู่ บนบัลลังก์นั้น ร่างของชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งกำลังนั่งเอกเขนกอย่างเกียจคร้าน

เขาคือ “ฮุนจินไห่” บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งตระกูลฮุนที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาด้วยวิฆาณกรรม

ใบหน้าของเขางดงามราวกับปีศาจจิ้งจอก ผิวขาวซีดจนเกือบโปร่งใสตัดกับริมฝีปากสีแดงสดดุจโลหิต ดวงตาเรียวยาว ฉายแววอำมหิตและเจ้าเล่ห์ เขาอยู่ในชุดคลุมยาวสีดำสนิทปกคลุมปลายงูยักษ์ด้วยด้ายเงิน นิ้วเรียวยาวเคาะลงบนพนักแขนกระดูกเป็นจังหวะเชื่องช้า

เบื้องล่างบัลลังก์ ชายชราในชุดนักพรตสีเทาหม่นกำลังคุกเข่าเอาหน้าผากแนบพื้น ตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว เขาคือ “ฮุนอู๋เซิง” ผู้อาวุโสของตระกูลฮุนที่เคยไล่ล่าหลานชื่ออินในชาติก่อน และพ่ายแพ้กลับมาอย่างน่าอดสู

“ว่ายังไงนะ” ฮุนจินไห่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ น่าเกรงขามจนอากาศรอบข้างสั่นสะเทือน

“ฐานที่มันสองแห่งถูกทำลายแล้วจริงรึ?”

“คะ...ครับ ท่านบรรพบุรุษ” ฮุนอู๋เซิงตอบเสียงสั่น ไม่กล้า

แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมอง

“ทั้งโรงพยาบาลร้างที่อันฮุย และโรงแรมไปเยว่ ถูกพวกมันทำลายจนสิ้นซาก พลังงานวิญญาณที่รวบรวมมาได้ หายไปเกือบครึ่งครับ”

“ไอ้พวกสวะตระกูลหลานกับตระกูลไป่” ฮุนจินให้แค่นเสียงหัวเราะในลำคอ ดวงตาหรือลงอย่างอันตราย

“พวกมันตายยากตายเย็นจริง ๆ คิดไม่ถึงว่าเติกรุ่นหลังพวกนี้จะมีฝีมือขนาดนี้”

“พวกมัน... พวกมันมี ‘ตัวช่วย’ ครับ” ฮุนอู๋เซิงรีบแก้ตัว

“นั่งเด็กหลานชื่ออินนั้น มันมีลัทธิวิญญาณเต๋าประหลาด แถมยังมีไอ้หนุ่มตระกูลลู่อ่างลู่อี่เลียนที่มีแสงบุญคุ้มครองคอยหนุนหลัง”

“ลู่อี่เลียน” ฮุนจินให้ทวนชื่อนั้น ริมฝีปากแดงสดแลยะยิ้มที่ทำให้คนมองต้องขมลูก

“บุตรลูกรักของสวรรค์จิ้งรี หี... น่าสนใจ”

เขาลุกขึ้นยืนจากบัลลังก์ ร่างกายสูงโปร่งแผ่กลิ่นอายความกดดันมหาศาลออกมาจนฮุนอู๋เซิงแทบจะกระอักเลือด

“ไม่เป็นไร การสูญเสียฐานที่มั่นสองแห่ง เป็นเพียงแค่

ความเสียหายเล็กน้อย” ฮุนจินไห่เดินลงมาจากบัลลังก์อย่าง
เชื่องช้า

“เพราะโรงจิว์กั๋วอวี่ไฉ่ คือกับดักที่แท้จริงที่ข้าเตรียมไว้”

เขาเดินไปหยุดอยู่ที่อ่างหินขนาดใหญ่กลางห้อง ภายในอ่าง
บรรจุของเหลวสีแดงข้นคลักที่เดือดปุด ๆ มันคือบ่อเลือด

“ยิ่งพวกมันเข้ามาใกล้เท่าไร ก็ยิ่งเป็นเหยื่ออันโอชะ
เท่านั้น” ฮุนจินไห่จ้องมองเงาสะท้อนของตัวเองในบ่อเลือด แว
ตาเป็นประกายวาวโรจน์ด้วยความกระหาย

“ข้าสัมผัสได้ พลังของพวกมันกำลังอ่อนแอลง โดยเฉพาะ
ไอ้หนุ่มตระกูลลู่่นั้น เพราะบุญกุศลของมันแตกสลายไปแล้วใช่
ไหม?”

“ใช่... ใช่ครับ” ฮุนอู่เซิงรีบตอบรับ

“สายข่าวของเรารายงานว่า มันบาดเจ็บสาหัสและสูญเสียชีวิต
เกราะป้องกันไปแล้ว ตอนนี้มันก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่ง”

“ดี... ดีมาก” ฮุนจินไห่หัวเราะลั่นเสียงก้องกังวาน

“ถ้าอย่างนั้น ก็เตรียมการแสดงชุดใหญ่ไว้ต้อนรับพวกมัน
ซะ”

เขาหันขวับกลับมาจ้องฮุนอู่เซิง สั่งการด้วยน้ำเสียงเฉียบ

ขาด

“ไปบอกคนของเราที่โรงจิว ให้เตรียมพิธี ‘จิวส่งวิญญาณ’ ให้พร้อมที่สุด ข้าต้องการวิญญาณของนั่งเด็กตระกูลหลาน มาเป็นเครื่องสังเวชหลัก และข้าต้องการ...” เขาเลียริมฝีปากเบา ๆ

“ข้าต้องการร่างของไอ้หนุ่มตระกูลลู่ นั่น มาเติมเต็มร่างนี้ ให้สมบูรณ์”

ฮุนจิ้นให้กางแขนออก พลังงานสีดำพวยพุ่งออกมาจากร่างกายราวกับเปลวเพลิงปีศาจ เกาของเขาทาบทับไปทั่วทั้งห้องโถง ราวกับเงามัจจุราชที่กำลังคืบคลานเข้าปกคลุมโลก

“วันสุริยคราสใกล้เข้ามาแล้ว และในวันนั้น ตระกูลฮุน จะเป็นอมตะ”

ตอนที่ 172. ตำราลับ

เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมง หลังจากที่ผู้เฒ่ากวงอ้อออกจากห้องไป บรรยากาศในห้องพักฟื้น VVIP ยังคงเต็มไปด้วยความตึงเครียดที่เจือจางลงบ้าง แต่ก็ยังหนาแน่นพอที่จะทำให้หายใจไม่ทั่วท้อง

ลู่อีเรียนยังคงนั่งพิงหัวเตียง หลับตาลงเพื่อพักสายตาและข่มความเจ็บปวดที่ยังคงเด่นตูด ๆ อยู่ในอก หลานซืออินนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงไม่ห่าง มือของเธอยังคงกุมมือเขาไว้หลวม ๆ ราวกับกลัวว่าถ้าปล่อยมือแล้วเขาจะหายไป

ส่วนคนอื่น ๆ ในห้องต่างแยกย้ายกันไปหามุมสงบของตัวเอง หลานจื่อฮาวนั่งสัปหงกอยู่บนโซฟา หลานเจียวนั่งอ่านนิตยสารแก้เครียด ไปเซเวียนยืนกอดดอกมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยสีหน้าครุ่นคิด

ปัง! เสียงประตูห้องถูกผลักเปิดออกอย่างแรงจนทุกคนสะดุ้งสุดตัว หลานจื่อฮาวที่กำลังเคลิ้มหลับถึงกับตกเก้าอี้ลงไปกองกับพื้น

“มาแล้ว มาแล้วครับ”

ผู้เฒ่ากวงอึ้งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง สภาพของเขา ดูยุ่งเหยิงยิ่งกว่าเดิม ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง แว่นตาเอียงกระเท่เร่ ในอ้อมแขนกอดห่อผ้ากำมะหยี่สีแดงเก่า ๆ เอาไว้แน่นราวกับไขในหิน

“ได้... แสก... ได้มาแล้วครับ” ลูเสียนลี้มตาขึ้นทันที แกวตาคมกริบฉายประกายความหวัง

“ไหน? เอามาดู”

ผู้เฒ่ากวงอึ้งรีบวางห่อผ้าลงบนโต๊ะกลางห้องด้วยความระมัดระวัง มือสั่นเทาบ่อย ๆ คลี่ผ้าออก เผยให้เห็นตำราโบราณเล่มหนาปกหนังสีดำสนิทที่ดูเก่าแก่จนน่ากลัว

ตัวอักษรบนหน้าปกเลื่อนหายไปจนอ่านไม่ออก แต่กลิ่นอายความขลังที่แผ่ออกมาทำให้ทุกคนรู้ว่านี่ไม่ใช่ของธรรมดา

“นี่คือ ‘คัมภีร์เวทสังสารวัฏ’ ครับ”

ผู้เฒ่ากวงอึ้งแนะนำด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจปนหอบ

“เป็นหนึ่งในตำราลึกลับสุดยอดที่สภาคิลป์ฯ เก็บรักษาไว้ในห้องนิรภัยชั้นลึกที่สุด ผมต้องใช้รหัสผ่านลับระดับสูงของท่านประธานถึงสามชั้นกว่าจะเอามันออกมาได้”

“ข้ามเรื่องรหัสผ่านไปเถอะครับ” ไปเซเวียนเดินเข้ามามุงดู

“รีบเปิดหาวิธีรักษาเลย”

ผู้เฒ่ากวางอีพัยักหน้าหงิกหงัก รีบเปิดหน้ากระดาษสีเหลือง กรอบอย่างเบา มือ นิ้วชี้เหยียดย่นไล่ไปตามตัวอักษรจีนโบราณ อย่างรวดเร็ว “เจอแล้ว บทที่ 8 ‘วิชาสถานเกราะบุญกุศล’”

ทุกคนในห้องกลั่นหายใจพร้อมกัน ชะโงกหน้าเข้าไปดูใกล้ ๆ แม้จะอ่านไม่ออกสักตัว

“ในนั้นเขียนว่าไงบ้างคะท่านผู้เฒ่า” หลานชื่ออินถามเสียง เร่งเร้า

“อืม... วิชานี้ระบุว่า” ผู้เฒ่ากวางอีขยับแว่น อ่านแปล ความหมายช้า ๆ ให้ทุกคนในห้องพักฟังได้ฟัง

“ผู้ที่สูญเสียเกราะบุญกุศลไปจนวิญญูณเปราะบาง สามารถสร้างเกราะใหม่ขึ้นมาทดแทนได้ แต่มีเงื่อนไขสอง ประการ”

“เงื่อนไขที่หนึ่ง ผู้รับต้องมี ‘ต้นทุนบุญ’ มหาศาลในปัจจุบัน เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างเกราะใหม่ เนื่องจากบุญ เก่าที่สะสมมาในอดีตชาติและปัจจุบันได้ถูกใช้ไปจนหมดสิ้นแล้ว ในตอนที่เกราะแตก”

“โห... เกราะบุญเธอ ฟังดูเท่ชะมัด” หลานจื่อฮาวที่เพ็ง

ลุกขึ้นมาจากพื้น ตาเป็นประกายวาววับ เขาโพล่งขึ้นมากลางวง ด้วยความตื่นเต้นลืมตัว

“ผมก็อยากได้บ้างจัง ถ้ามีเกราะแบบนี้ผมก็ไม่ต้องกลัวผีแล้วสิ เดินเข้าบ้านผีสิงได้สบาย ๆ เลย ท่านผู้เฒ่าครับ ทำให้ผมบ้างสิครับ”

โป๊ก!!! เสียงกะโหลกกระทบของแข็งดังสนั่น หลานจื่อฮาว ร้องโอดโอยแล้วยกมือกุมหัวตัวเองทันที

“เจ้าโง่เอ๊ย ฝนกลางวันอยู่รีไร” ชิวชิวบินโฉบลงมาเกาะบนหัวหลานจื่อฮาว หลังจากที่ใช้กระดองแข็ง ๆ เขกหัวเขาไปเต็มแรง มันยื่นเท้าสะเอว มองลงมาด้วยสายตาเหยียดหยาม

“อยากได้เกราะบุญจั้นหรือ น้ำหน้าอย่างแกเนียนะ แกมีเงินซื้อบุญปัจจุบันไหมล่ะ? ต้องใช้เงินมหาศาลเพื่อสร้างกุศลนะโว้ย ไม่ใช่หยวนสองหยวน”

“มีสิ ฉันทักพอมีเงินเก็บนะ” หลานจื่อฮาวเถียงสู้

“เหอะ! เศษเงินของแกซื้อได้แค่เกราะกระดาดขี้ชูเท่านั้นแหละ” ชิวชิวสวนกลับทันควัน

“การจะแปรเปลี่ยนความมั่งคั่งเป็นบุญกุศลในพริบตา มันต้องอาศัยคนที่มีบารมีระดับพลิกฟ้าคว่ำดิน น้ำหน้าอย่างแกทำได้

เธอะ?”

ไปเซเวียนที่ยืนฟังอยู่ยิ้มบาง ๆ ที่มุมปาก เขาพยักหน้า ซ้ำ ๆ รวากับเข้าใจสัจธรรมบางอย่าง “มิน่าล่ะ... ผมถึงไม่แปลกใจเลยที่ว่าทำไมพวกมหาเศรษฐีทั่วไปถึงไม่มีเกราะบุญคุ้มกาย ทั้งที่พวกเขาบริจาคเงินปีละหลายพันล้าน”

เขาหันไปมองลู่เสียนที่นั่งฟังอยู่หนึ่ง ๆ ด้วยสายตาชื่นชม

“ต่อให้ทำบุญด้วยเงินมากแค่ไหน แต่ถ้าเจตนาไม่บริสุทธิ์ ทำเพื่อหวังผลทางธุรกิจ หรือเพื่อชื่อเสียง

พลังบุญนั้นก็จะไม่บังเกิดผลเป็นรูปธรรม แต่กรรมของประชาชนลุ่มนั้นต่างออกไป จิตของเขามุ่งมั่นที่จะปกป้องและเสียสละเพื่อคนอื่นอย่างแท้จริง พลังบุญถึงได้ตอบสนอง”

“งั้นเงื่อนไขแรกคงไม่มีปัญหาใช่ไหมคะ” หลานซืออินรีบถามเพื่อความแน่ใจ

“ไม่มี” ลู่เสียนตอบสั้น ๆ หนักแน่น พร้อมกับยกโทรศัพท์มือถือถือกดหมายเลขเลขาคณสนิท ไม่นานก็มีปลายสายกดรับ

“หลี่เชิน”

(ครับนายท่าน!) เสียงหลี่เชินดังลอดออกมาจากลำโพง

โทรศัพท์

“โอนเงิน 500 ล้านบาท เข้ามูลนิธิการกุศลของกลุ่ม
เด็ยวนี้” ลู่เสียนสั่งการรวดเร็วและเด็ดขาด ไม่มีแม้แต่ความลังเล
ในน้ำเสียง

“กระจายไปช่วยผู้ประสบภัยไฟไหม้ บุรณะวัดและศาลเจ้า
เก่าแก่ สร้างโรงเรียนในชนบท และเปิดรักษาฟรีในโรงพยาบาล
เครือข่ายกลุ่มทุกแห่งเป็นเวลา 1 เดือน ลดค่ารักษาโรคหนักและ
ผ่าตัด 50% สำหรับผู้ยากไร้ เน้นย้ำว่าต้องถึงมือผู้เดือดร้อนจริง ๆ
ภายในวันนี้”

(รับทราบครับ จะดำเนินการทันที) เสียงกดแป้นพิมพ์รัว
เร็วของหลี่เซินดังลอดออกมา

เพียงไม่กี่นาทีต่อมา... วูบ... แสงสีทองจาง ๆ เริ่มปรากฏ
ขึ้นรอบกายของลู่เสียน มันเป็นละอองแสงเล็ก ๆ ที่ลอยฟุ้ง
กระจายออกมาจากอากาศธาตุ หมุนวนรอบตัวเขาอย่างแผ่วเบา
แลงดงาม

“มาแล้ว” ชิวชิวร้องลั่น ตาโตเท่าไข่ห่าน

“พลังบุญเยอะมาก สว่างจ้าเลย นี่แหละพลังแห่งเจตนา
บริสุทธิ์ บวกกับอำนาจเงินตรา”

“แต่มันยังฟังกระจายอยู่นะครับ” ผู้เฒ่ากวางอีรีบเตือน
“มันเหมือนด้ายที่ยังไม่ได้ถักทอ มันปกป้องอะไรไม่ได้”

“นั่นต้องทำยังไงต่อคะ?” หลานซืออินถาม

ผู้เฒ่ากวางอีก็มลงอ่านตำราต่อ สีหน้าเริ่มแดงระเรื่อขึ้นมา
เล็กน้อย “นี่นำไปสู่เงื่อนไขที่สองครับ การจะรวบรวมละอองบุญ
เหล่านี้มาถักทอเป็นเกราะใหม่ จำเป็นต้องมี ‘ผู้ถักทอ’”

“ผู้ถักทอ?”

“ใช่ครับ” ผู้เฒ่ากระแอมไอแก่เขิน

“ตำราระบุว่า ผู้ถักทอต้องเป็นผู้ที่มีพลังวิญญาณบริสุทธิ์
และที่สำคัญที่สุด... ต้องมี ‘จิตสื่อถึงกันอย่างลึกซึ้ง’ กับผู้รับ พุด
ง่าย ๆ ก็ต้องเป็นคู่รักที่รักกันปานจะกลืนกินและฝ่ายหญิงต้องมี
วิชาอาคมแก่กล้า”

หลานจื่อฮาวที่เพิ่งลูบหัวตัวเองจนหายใจได้ ยืนดั่งนั้นก็
ชะงัก หันไปมองชีวชีวอย่างหวาดระแวง “อ้อ... มิน่าล่ะ เมื่อกี้แก
ถึงบอกว่าฉันไม่มีทางทำได้ แพนฉันก็ยังไม่ มี แถมยังต้องใช้วิชา
อาคมอีก”

“ก็เออสิวะ” ชิวชีวตะโกนใส่

“เงื่อนไขข้อสองนั่นแหละที่ยากของจริง! ในโลกวิญญาณ

“เข้าฝัน?” หลานชื่ออินเล็กคิ้ว “แค่นั้นหรือคะ?”

“ไม่ใช่แค่นั้นครับ” ผู้เฒ่ากวางอีรีบยกมือห้าม

“ในฝันนั้นทั้งผู้รับและผู้ถักทอ จะต้องอยู่ในสภาวะที่... เอ่อ... ‘เปลือยเปล่าทางจิตวิญญาณ’”

“หะ?” หลานจื่อฮาวร้องเสียงหลง “เปลือย? นี่น้องสาวผม ต้องแก้ผ้าหรือป่ะ?”

“ไม่ใช่แก้ผ้าแบบนั้นไอ้หนุ่ม” ผู้เฒ่ากวางอีรีบแก้ตัวพลัน ก่อนหันหน้ามาอธิบายกับปรมาจารย์สาว

“หมายถึงการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของดวงวิญญาณครับ ไม่มีการปิดบัง ไม่มีกำแพงกัน... แต่... ในทางปฏิบัติแล้ว รูปลักษณะในฝันมันก็จะ... เอ่อ... คล้าย ๆ กับการเปลือยเปล่า นั่นแหละครับ”

“และที่สำคัญ”

ผู้เฒ่ากวางอีรีบตั้งใจพูดประโยคสุดท้าย

“ผู้ถักทอจะต้องใช้พลังวิญญาณของตนเอง สัมผัส ลูบไล้ และवादลวดลายอาคมลงบน ‘ผิ่ววิญญาณ’ ของผู้รับโดยตรง ทีละจุด ทีละส่วน ทัวทั้งร่าง เพื่อให้เกราะแนบสนิทที่สุด”

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องอีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นความ

เงียบที่เต็มไปด้วยความชัดเจนและอุณหภูมิที่พุ่งสูงขึ้นปรี๊ด

หลานซืออินหน้าแดงวาบไปจนถึงใบหู ภาพจินตนาการ วาบหวีผุดขึ้นมาในหัวทันที สัมผัส ลูบไล้ ทัวทั้งร่าง ตอนเปลือย

“นี่มัน...” เธอพูดไม่ออก ได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ

ลู่อเลียนที่นั่งนิ่งฟังอยู่บนเตียง กระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อย แวตาคมกริบเป็นประกายวิบวับอย่างเจ้าเล่ห์ เขาหันมามอง หลานซืออินที่หน้าแดงก่ำ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำที่ฟังดูไม่ เตือดเนื้อร้อนใจเลยสักนิด

“ก็ฟังดู... ไม่ยากเท่าไรนะ”

“ไม่ยากบ้านนายสิ” หลานซืออินหันขวับไปแหงไล่ “นี่มัน ... นี่มันลามกชัด ๆ ใครเป็นคนคิดวิชานี้เนี่ย”

“บรรพบุรุษครับ” ผู้เฒ่ากวางอี้ตอบเสียงอ่อย

“เฮลละ ๆ” ลู่อเลียนตัดบท พยายามกลั้นยิ้ม “ในเมื่อไม่มี ทางเลือกอื่น และเวลาก็เหลือน้อยเต็มที... ซืออิน เธอจะช่วยฉัน ไหม?”

เขาจ้องตาเธอ สายตาเว้าวอนปนยั่วยวนเล็กน้อย

“หรือเธออยากให้ฉันนอนรอความตายอยู่ที่นี้?”

หลานซืออินกัดริมฝีปากแน่น มองหน้าเขาที่ซัดเซียวแต่แวว

ตายังคงแพรวพราว แล้วก็ต้องยอมจำนน

“ก็ได้... ช่วยก็ช่วย” เธอกระแทกเสียงแก้เขิน

“แต่บอกไว้ก่อนนะ ห้ามคิดลึก ห้ามฉวยโอกาส นี่คือการ
รักษา เข้าใจไหม”

“รับทราบครับคุณหมอ” ลู่เสียนตอบรับเสียงนุ่ม

“งั้นก็... แยกย้ายกันไปเตรียมตัว” หลานซื้ออินหันไปไล่ทุก

คนออกจากห้องด้วยความเขินอาย

“คืนนี้... เราจะเริ่มพิธีกัน”

ตอนที่ 173. ถักทอวิญญาณ

คำคืนมาเยือนเร็วกว่าที่คิด ณ ห้องพักฟื้น VVIP ที่ถูกปรับเปลี่ยนสภาพให้กลายเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมขนาดย่อม บรรยากาศภายในห้องดูขลังและเจียบสงบ คล้ายกับตอนที่หลานชื้ออินเคยกำจัดโอมารเมื่อคืนก่อน ต่างกันเพียงครั้งนี้เป้าหมายไม่ใช่การทำลาย แต่เป็นการรักษา

ชีวชีวบินโฉบลงมาเกาะที่ไหล่ของหลานชื้ออิน ดวงตากลมโตของมันจ้องมองระอองแสงสีทองจาง ๆ ที่เริ่มลอยพุ่งออกมาจากตัวลู่อื่นด้วยความหิวกระหาย

“โฮก... น่ากินชะมัด” เจ้าเต่ากลืนน้ำลายดังเอือก

“แต่กินไม่ได้! ของดีแบบนี้ต้องเก็บไว้ทำเกราะ เจ้านาย คินนี่ต้องเหนื่อยหน่อยนะ งานถักไหมพรมวิญญาณเนี่ย กินพลังงานน่าดูเลยล่ะ”

“รู้แล้วน่า” หลานชื้ออินตอบรับเบา ๆ พลังจัดทำทางการนั่งขัดสมาธิให้มั่นคงอยู่บนพรมหนานุ่มกลางห้อง

เบื้องหน้าของเธอคือเตียงผู้ป่วยที่มีร่างของลู่อื่นนอนสงบนิ่งอยู่ ลมหายใจของเขาแผ่วเบาสม่ำเสมอ เข้าสู่ห้วงนิทราลึกด้วย

ฤทธิ์ของยาสมุนไพรมหัศจรรย์ที่ผู้เฒ่ากวงอีเตรียมให้ รอบเตียงทั้งสี่
ทิศมีผู้อาวุโสทั้งสี่แห่งสภาศิลปิน นั่งประจำที่ หลับตาทำสมาธิเพื่อ
กางม่านพลังคุ้มกัน ป้องกันวิญญาณเร่ร่อนภายนอกหรือสิ่งชั่วร้าย
ใด ๆ ที่จะเข้ามารบกวนระหว่างประกอบพิธี

ส่วนด้านหลังของหลานช้ออิน ไปเซเวียนนั่งซ้อนหลังอยู่
เงียบ ๆ ฝ่ามือหนาทั้งสองข้างวางทาบลงบนแผ่นหลังบอบบาง
ของเธออย่างแผ่วเบา เตรียมพร้อมถ่ายเทพลังวิญญาณบริสุทธิ์
เพื่อสนับสนุน เพราะเขารู้ดีว่าพิธีกรรมนี้กินพลังงานมหาศาล และ
ร่างกายของช้ออินที่เพิ่งฟื้นตัวอาจรับมือคนเดียวไม่ไหว

“พร้อมนะคร้าบช้ออิน” เสียงทุ้มต่ำของไปเซเวียนกระซิบ
ถามอย่างอ่อนโยน

“อืม... พร้อมแล้วค่ะ” หลานช้ออินสูดลมหายใจลึก
พยายามข่มความตื่นเต้นและความเขินอายที่ยังตกค้างอยู่ในใจ
จากคำพูดของผู้เฒ่ากวงอีเมื่อตอนเย็น ‘เปลือยเปล่าทางจิต
วิญญาณ สัมผัส ลูบไล้...’ เธอสะบัดหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่าน

“เริ่มกันเถอะ”

หลานช้ออินหลับตาลง กำหนดจิตให้เป็นสมาธิ ปล่อยวาง
โลกภายนอก ท่องมนต์บทเปิดประตูแห่งจิตวิญญาณในใจ เสียง

พิมพ์แผ่วเบาตั้งก้องกังวานในความเงียบสงัด

“จิตสู่จิต วิญญาณสู่วิญญาณ ประตุนิทรাজงเปิดออก”

วูบ! ความรู้สึกเหมือนถูกกระชากลงสู่เหวที่ไร้ก้นบึ้งเกิดขึ้น
ชั่ววูบ ก่อนที่ร่างจิตของเธอจะลอยละลิวผ่านอุโมงค์แสง และเข้าสู่
ห้วงมิติสีขาวโพลน แล้วภาพตรงหน้าก็ค่อย ๆ ปรากฏชัดขึ้น

หลานซื่ออินค่อย ๆ ลืมตาขึ้นในโลกแห่งจิตวิญญาณของลู่
เสียน สิ่งแรกที่เธอสัมผัสได้คือ ‘ความสงบ’ และ ‘กลิ่นหอม’ มัน
ไม่ใช่ความมืดมิดน่ากลัวอย่างที่เธอจินตนาการไว้ แต่มันคือสรวง
สวรรค์ขนาดย่อมที่งดงามราวกับภาพวาด

รอบกายของเธอรายล้อมไปด้วยพรรณไม้แปลกตาสีล้น
สดใสที่แข่งกันชูช่อ ต้นไม้ใหญ่ใบสีเขียวฉ่ำแผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่ม
เงา พื้นหญ้านุ่มสีเขียวขจีทอประกายระยิบระยับราวกับปูด้วยอัญ
มณี

แสงจันทร์นวลตาจากดวงจันทร์กลมโตดวงใหญ่บนท้องฟ้า
ยามราตรีสาดส่องลงมา อาบไล้ทุกสรรพสิ่งให้ดูนุ่มนวลชวนฝัน
ละอองแสงสีทองของ ‘บุญกุศล’ ลอยล่องอยู่ในอากาศเหมือน
หิ่งห้อยนับล้านตัว ส่องประกายวิบวับหยอกล้อกับแสงจันทร์

“นี่นะเธอจิตวิญญาณของเขา” หลานซื่ออินพิมพ์คำด้วย

ความทิ้ง เดินชมความงดงามไปรอบ ๆ

“ไม่นึกเลยว่าข้างในใจเขาจะสงบขนาดนี้ สมแล้วที่เป็นลูก
รักสวรรค์ สภาพแวดล้อมดีกว่าโรงแรมเจ็ดดาวเสียอีก”

เธอเดินแหวกม่านบุปผาสวรรค์เข้าไปยังใจกลางของสวน
สวย ตรงนั้น... มีแท่นหยกขาวขนาดใหญ่ตั้งอยู่ ร่างของลูเสียน
นอนหลับไหลอยู่บนแท่นหยกนั้น ใบหน้าของเขาดูสงบและผ่อนคลาย
คล้ายกว่ายามตื่น ไร้ซึ่งร่องรอยความเจ็บปวดใด ๆ

ผิวพรรณเปล่งปลั่งใต้แสงจันทร์ดูราวกับรูปสลักเทพเจ้า
ละอองแสงสีทองลอยวนเวียนรอบตัวเขาอย่างหนาแน่น แต่พวก
มันยังคงกระจัดกระจาย ไม่เกาะกลุ่มเป็นรูปเป็นร่าง เหมือนด้าย
ที่รอเข็มมาร้อยเรียง

หลานซืออินเดินเข้าไปหยุดยืนข้างแท่นหยก เธอมอง
ใบหน้าหล่อเหลานั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะสูดหายใจลึก นึกถึงภารกิจ
สำคัญ ‘เฮลละ ซืออิน นี่คือการรักษา แต่การรักษา ท่องไว้’

เธอหลับตาลงรวบรวมสมาธิ เพียงแค่คิดเสื้อผ้าอาภรณ์ที่
ห่อหุ้มร่างจิตของเธอก็สลายกลายเป็นละอองแสง เมื่อลืมตาขึ้น
อีกครั้ง ทั้งเธอและลูเสียนบนแท่นหยกต่างอยู่ในสภาวะเปลือย
เปล่าทางจิตวิญญาณอย่างสมบูรณ์